

Sygn. akt X Ka 405/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Puchalska

SO Katarzyna Wróblewska (spr)

SR (del) Karol Kosiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Michał Zborowski

Przy udziale Prokuratora Bogumiły Knap

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014r.

sprawy T. S. i M. S. (1)

oskarżonych o czyny z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt II K 1468/12

orzeka:

zaskarżony wyrok w stosunku do T. S. oraz M. S. (1), zaś w stosunku do M. T. (1) na podstawie art. 440 kpk, uchyla i sprawę wszystkich oskarżonych przekazuje Sądowi Rejonowemu w Piasecznie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt XKa 405/14

UZASADNIENIE

T. S. został oskarżony o to, że w nocy z 20 na 21 czerwca 2012r, w miejscowości (...) gmina G. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci stalowych tregli, walca ogrodowego, wału napędowego do kosiarki o łącznej wartości 2.260 zł. na szkodę S. S., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

T. S. został oskarżony o to, że w nocy z 10 na 11 czerwca 2012r. w miejscowości (...) gmina G. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci beczki na kołach do przewozu wody, o wartości 400 złotych na szkodę J. L., to jest o czyn z art. 278 § 1 kk.

T. S. został oskarżony o to, że w nocy z 17 na 18 czerwca 2012r. w miejscowości (...), gmina G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci stalowych tregli o wartości 500 złotych na szkodę W. G., to jest o czyn z art. 278 § 1 kk.

T. S. został oskarżony o to, że w okresie od 1 czerwca 2012r. do 15 czerwca 2012r. w miejscowości K. (...) gmina G., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci metalowej

beczki, zwoju metalowego drutu, metalowych słupków ogrodzeniowych, o łącznej wartości 300 złotych na szkodę M. K. to jest o czyn z art. 278 § 1 kk.

T. S. został oskarżony o to, że w dniu 11 lipca 2012r. w miejscowości P., woj. (...) posiadał 3 sztuki amunicji kal. 7,92 mm wz. Mauzer bez wymaganego zezwolenia, to jest o czyn z art. 263 § 2 kk.

M. T. (1) został oskarżony o to, że w nocy z 20 na 21 czerwca 2012r, w miejscowości O. wik 21 gmina G. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci stalowych tregli, walca ogrodowego, wału napędowego do kosiarki o łącznej wartości 2.260 zł. na szkodę S. S., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

M. T. (1) został oskarżony o to, że w nocy z 17 na 18 czerwca 2012r. w miejscowości (...), gmina G. woj. (...), działając wspólnie i w

porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci stalowych tregli o wartości 500 złotych na szkodę W. G., to jest o czyn z art. 278 § 1 kk.

M. S. (1) został oskarżony o to, że o to, że w nocy z 20 na 21 czerwca 2012r, w miejscowości (...) gmina G. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci stalowych tregli, walca ogrodowego, wału napędowego do kosiarki o łącznej wartości 2.260 zł. na szkodę S. S., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

M. S. (1) został oskarżony o to, że w nocy z 10 na 11 czerwca 2012r. w miejscowości (...) gmina G. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci beczki na kołach do przewozu wody, o wartości 400 złotych na szkodę J. L., to jest o czyn z art. 278 § 1 kk.

M. S. (1) został oskarżony o to, że w nocy z 17 na 18 czerwca 2012r. w miejscowości (...), gmina G. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci stalowych tregli o wartości 500 złotych na szkodę W. G., to jest o czyn z art. 278 § 1 kk.

M. S. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 1 czerwca 2012r. do 15 czerwca 2012r. w miejscowości K. (...) gmina G., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inna osobą zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci metalowej beczki, zwoju metalowego drutu, metalowych słupków ogrodzeniowych, o łącznej wartości 300 złotych na szkodę M. K., to jest o czyn z art. 278 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Piasecznie wyrokiem z dnia 13 grudnia 2013r. w sprawie o sygn. akt II K 1468/12 oskarżonego T. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach I - IV czynów ustalając, iż działał on w ciągu przestępstw i zakwalifikował te czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd meriti uznał T. S. za winnego popełnienia czynu z punktu V i za to na podstawie art. 263 § 2 kk skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na postawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego M. T. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach VI - VII czynów ustalając, iż działał on w ciągu przestępstw i

zakwalifikował te czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy uznał oskarżonego M. S. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach VIII - XI czynów ustalając, iż działał on w ciągu przestępstw i zakwalifikował te czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd I instancji na podstawie art. 69 § 1 pkt 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonego T. S. i M. T. (1) kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata.

Sąd I instancji na podstawie art. 69 § 1 pkt 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. S. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata i na podstawie art. 73 § 2 kk oddał go w tym czasie pod dozór kuratora.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonych obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonego S. S. kwot: przez M. S. (1) - 753,33 zł, M. T. (1) - 753,34 zł, T. S. - 753,33 zł.

Sąd meriti na podstawie art. 72 § 2 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę przez oskarżonych M. S. (2) i M. S. (1) na rzecz pokrzywdzonych W. G. kwot po 166, 67 zł., M. K. kwoty po 150 zł., zaś przez oskarżonego M. T. (1) - na rzecz pokrzywdzonego W. G. kwoty 166,66 zł. - w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

Sąd I instancji zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania sądowego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku z części dotyczącej oskarżonych T. S. i M. S. (1) apelację wniósł prokurator. Oskarżyciel publiczny na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 i 2 kpk wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego w postaci naruszenia art. 387 § 2 i 3 kpk polegającą na uznaniu T. S. dobrowolnie poddającego się odpowiedzialności karnej, winnym popełnienia czynów z art. 278 § 1 kk, a opisanych w punkcie II i IV aktu oskarżenia w sytuacji, gdy w obowiązującym porządku prawnym czyny te stanowią aktualnie wykroczenie stypizowane w art. 119 § 1 kw, uznaniu M. S. (1) dobrowolnie poddającego się odpowiedzialności karnej, winnym popełnienia czynów z art. 278 § 1 kk, a opisanych w punkcie II i IV aktu oskarżenia w sytuacji, gdy w obowiązującym porządku prawnym czyny te stanowią aktualnie wykroczenie

stypizowane w art. 119 § 1 kw. Prokurator zarzucił orzeczeniu obrazę prawa materialnego w postaci naruszenia art. 278 § 1 kk, poprzez jego zastosowanie jako podstawy prawnej skazania i wymierzenie kary wobec T. S. odnośnie czynów opisanych w punkcie II i IV aktu oskarżenia w sytuacji, gdy właściwą podstawę prawną skazania i wymiaru kary winien stanowić przepis z art. 119 § 1 kk (omyłka oskarżyciela publicznego), M. S. (1) odnośnie czynów opisanych, co do jego osoby w punktach II i IV aktu oskarżenia w sytuacji, gdy właściwą podstawę prawną skazania i wymiaru kary winien stanowić przepis art. 119 § 1 kk (omyłka oskarżyciela publicznego).

Oskarżyciel publiczny na podstawie art. 437 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do T. S. i M. S. (1) i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie sądu odwoławczego, apelacja oskarżyciela publicznego jest zasadna, a zatem spowodowała konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia w stosunku do T. S. oraz M. S. (1) i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Sąd odwoławczy na podstawie art. 440 kpk, uchylił wyrok także w stosunku do M. T. (1), albowiem utrzymanie orzeczenia w stosunku do tej osoby, byłoby rażąco niesprawiedliwe z uwagi na ciężar uchybień procesowych, do jakich doszło w postępowaniu przed sądem meriti, a mających niewątpliwie wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie sądu. Sąd odwoławczy ma prawo i obowiązek zbadania całej sprawy pod względem merytorycznym i prawnym, nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu, w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi potrzeba orzeczenia na korzyść oskarżonego, chociaż środek odwoławczy wniesiono jedynie w stosunku do współoskarżonych.

W przedmiotowej sprawie należy przedstawić cały tryb postępowania, od momentu wniesienia aktu oskarżenia przeciwko T. S., M. T. (1) oraz M. S. (1), albowiem doszło do niezrozumiałych i sprzecznych z procedurą decyzji sądu, w tym do naruszenia prawa do obrony zwłaszcza w stosunku do oskarżonego M. T. (1). Z treści aktu oskarżenia wynika, iż oskarżyciel publiczny w stosunku do T. S. oraz M. T. (1) złożył wnioski w trybie art. 335 § 1 kpk. Sąd meriti jest związany treścią wniosku prokuratora złożonego w trybie określonym w art. 335 § 1 kpk, w tym jednak sensie, że gdy zachodzi potrzeba dokonania jakiegokolwiek zmiany jego

treści, to musi skierować sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych (art. 343 § 5 kpk). Jeżeli zatem sąd I instancji nie uwzględni wniosku prokuratora złożonego w trybie określonym w art. 335 § 1 kpk, wówczas postanowieniem kieruje sprawę na rozprawę (zob. SN WK 3/08, BPK SN 2008, nr 8, s. 42). Analiza przedmiotowej sprawy, w tym zarządzeń, postanowień, czy protokołów rozpraw wskazuje, iż nie tylko pominięto złożone wnioski oskarżyciela publicznego, ale nie wydano żadnych decyzji odnośnie trybu procedowania, w związku z tymi wnioskami. Z treści protokołu rozprawy z dnia 4 czerwca 2013r. wynika, iż prawdopodobnie sąd I instancji pouczył oskarżonego M. S. (1) o trybie przewidzianym w art. 387 § 1 kpk, tym niemniej nadal nie podjął żadnych decyzji odnośnie wniosków złożonych przez oskarżyciela publicznego. Na kolejnym terminie sąd odebrał jedynie od T. S. i M. S. (1) oświadczenia, co do wymiaru kar, prawdopodobnie w trybie art. 387 § 1 kpk, przy czym nie zawarł żadnego w tym przedmiocie stanowiska (k. 254). Z kolei na terminie w dniu 13 grudnia 2013r. Sąd Rejonowy rozpoczął procedowanie pod nieobecność wszystkich oskarżonych, w trybie art. 377 § 3 kpk, bowiem dopiero w tym dniu nastąpiło otwarcie przewodu sądowego (k. 262). Sąd Rejonowy odczytał wyjaśnienia oskarżonych i zeznania wszystkich świadków i wydał wyrok, pomijając obecnego na terminie świadka S. S.. Analiza powyższego protokołu nie wskazuje jednak, aby sąd meriti uwzględnił wnioski oskarżonych T. S., czy M. S. (1), albowiem w protokole nie ma żadnej w tym przedmiocie wzmianki, czy decyzji. Tymczasem z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż sąd w trybie art. 387 § 2 kpk uwzględnił wnioski T. S. i M. S. (1), nie jest natomiast jasne, jakie właściwie było stanowisko sądu odnośnie M. T. (1), czy w stosunku do tej osoby ograniczono przewód sądowy i na jakiej podstawie. W tym miejscu zauważyć należy, iż sąd I instancji nie przesłuchał żadnego z oskarżonych, a procedura z art. 387 § 1 kpk ma charakter wyjątkowy, różniący się od zwyczajnego trybu postępowania i tym samym przepisy, które go normują, muszą być interpretowane ściśle. W tym miejscu można przywołać słuszne stanowisko doktryny zawarte w komentarzu T. G., a mianowicie, iż wymóg, aby okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości, w połączeniu z faktem, że wniosek o skazanie składają oskarżeni, wskazuje, że w istocie wymagane jest przyznanie się oskarżonych do winy. Chodzi przy tym o brak wątpliwości, co do okoliczności popełnienia przestępstwa, a nie tylko czynu zabronionego, zatem istnienie czynu i możliwość przypisania jego sprawstwa danemu oskarżonemu, jak i wina oskarżonego -nie powinny budzić wątpliwości. To zaś bez niebudzącego wątpliwości przyznania się danego oskarżonego, przy istnieniu innych niebudzących wątpliwości dowodów, jest

nierealne. Zrodzić się tu musi pytanie, czy w związku z tym konieczne jest zawsze przesłuchanie oskarżonego na rozprawie. Wskazany wymóg, a także przyjęcie, iż nawet przy złożeniu wniosku przed rozprawą ma być on rozpoznany na rozprawie (§ 5), oraz stylizacja (art. 386) wskazują, że przesłuchanie takie staje się niezbędne. Dopiero po nim można rozważać, czy okoliczności popełnienia czynu rzeczywiście nie budzą, w świetle wyjaśnień i materiału dołączonego do aktu oskarżenia, wątpliwości (por. Tomasz Grzegorzczak, Komentarz do art. 387 kpk). Tu jedynie wskazać należy, iż oskarżony M. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów (k. 67), a trudno przyjąć, aby przed otwarciem przewodu sądowego przyznał się do winy, w tym zakresie twierdzenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku budzą poważne zastrzeżenia. Nawet bowiem analiza oświadczeń oskarżonych składanych w dniu 4 listopada 2013r., a zatem przed otwarciem przewodu sądowego, nie wskazuje, aby T. S., czy M. S. (1) przyznali się do winy i złożyli w tym zakresie wyjaśnienia (k. 254).

W przedmiotowej sprawie żaden z oskarżonych nie został przesłuchany przed sądem, a analiza protokołu rozprawy z dnia 13 grudnia 2013r. w żadnym wypadku nie wskazuje, jaki i czy w ogóle jakikolwiek tryb procedowania, znany z kodeksu postępowania karnego, został tu zastosowany. Z treści aktu oskarżenia i zarządzenia Przewodniczącego Wydziału wynika, iż sprawa toczy się w trybie uproszczonym, następnie z protokołów wynika, iż przyjęto tryb zwyczajny, ale nie wydając w tym przedmiocie żadnych decyzji, jak też nie wyjaśniając przyczyny zmiany trybu.

Nie jest także jasne, czy sąd meriti zastosował tryb z art. 387 kpk, czy też ograniczył przewód sądowy i w zasadzie nie przeprowadził bezpośrednio żadnego dowodu. Nie jest także właściwy sposób ujawnienia dowodów przez sąd I instancji. Zapis w protokole wskazuje, iż sąd meriti ujawnił wszystkie dowody, w tym zeznania świadków, w trybie art. 394 § 1 i 2 kpk. Niewątpliwie ujawnienie bez odczytywania protokołów przesłuchania świadków, o których stanowią przepisy art. 391 kpk, ogranicza nie tylko zasadę bezpośredniości, zasadę dążenia do wyjaśnienia prawdy materialnej, ale jednocześnie pozbawiałoby osoby przesłuchiwane możliwości wypowiedzi. Zdaniem Sądu Okręgowego, tryb przewidziany przez przepis art. 394 § 2 kpk. nie ma zastosowania do protokołów zeznań świadków, jeżeli byli oni przesłuchiwani bezpośrednio w sprawie, a sąd nie ogranicza przewodu sądowego. Podkreślić należy, iż przepis art. 394 § 2 k.p.k. nie wyklucza możliwości uznania za ujawnione protokołów przesłuchania świadków, ale jedynie w sytuacji, gdy ich bezpośrednie przesłuchanie nie jest możliwe - na przykład z powodu śmierci, lub nie jest konieczne - na przykład, gdy prokurator zawnioskował o zaniechanie przesłuchania świadka przed sądem. Sąd I instancji ujawniając protokoły przesłuchania

świadków, o których bezpośrednio przesłuchanie wnosił w akcie oskarżenia prokurator dopuścił się obrazy wskazanych przepisów.

Tym niemniej sąd odwoławczy dostrzegł, iż sąd I instancji w uzasadnieniu podkreślił, iż popełnił także dodatkowy błąd skazując oskarżonych T. S. i M. S. (1) za czyny, nie zauważając nowelizacji kodeksu wykroczeń, która weszła w życie z dniem 9 listopada 2013r. W tym też zakresie słuszna jest apelacja oskarżyciela publicznego, zawarte w niej zarzuty i wnioski, a zatem, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd I instancji będzie musiał rozważyć prawidłowo, że część czynów zarzucanych oskarżonym stanowi aktualnie wykroczenie, a co więcej wykroczenia, których karalność ustala, zgodnie z art. 45 § 1 kw. W tym miejscu jednak należy odnieść się do kwestii wartości rzeczy, o których zabór są oskarżeni T. S., M. T. (1), czy M. S. (1). Uważna analiza zeznań świadków wskazuje, iż wartość rzeczy jest podawana w przybliżeniu, bez dokumentacji, a zatem kwoty te winne być zweryfikowane przez sąd meriti przy ponownym rozpoznaniu sprawy, aby orzeczenie nie sprawiało wrażenia opartego na domniemaniach.

Odnosnie M. T. (1), sąd I instancji dopuścił się ponadto szeregu uchybień, które skutkowały koniecznością uchylenia z urzędu wyroku w stosunku do tego oskarżonego.

Z akt sprawy wynika, iż 12 września 2013r. oskarżony M. T. (1) zawiadomił sąd I instancji, iż podejmuje długoterminowe leczenie w ośrodku dla osób uzależnionych i dołączył stosowne zaświadczenie. Z zaświadczenia wynika wprost, że oskarżony podjął długoterminowy program leczenia odwykowego i rehabilitacji (k. 224). M. T. (1) przed terminem rozprawy z dnia 13 grudnia 2013r. powiadomił, ponadto sąd meriti, iż jest chory, a także przesłał faksem odpis zwolnienia lekarskiego, wskazując, że oryginał wysłał pocztą (k. 261). Niewątpliwie, następnie oskarżony nadesłał pocztą oryginał zaświadczenia wraz z szeregiem dokumentów, dotyczących jego stanu zdrowia. W tym miejscu należy podnieść, iż sąd meriti z niezrozumiałych powodów pominął treść dokumentów wskazujących na realne i długotrwałe uzależnienie oskarżonego. W tej sytuacji powinien z urzędu podjąć stosowne czynności, ustalając, jaki jest rodzaj uzależnienia oskarżonego i dopuszczając dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność poczytalności oskarżonego w chwili popełnienia czynu, jak i jego aktualnego stanu zdrowia psychicznego oraz zdolności do udziału w postępowaniu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że okolicznością świadczącą o zaistnieniu wątpliwości, co do poczytalności oskarżonego jest przebyta choroba psychiczna, uraz mózgu, czy inna choroba mogąca prowadzić do zmian w psychice (SN IV KR 26/72, Biul. SN 1972, z. 9, poz. 173; SN I KR 47/79, OSNPG 1979, nr 12, poz. 173), ale też długotrwałe lub nałogowe nadużywanie alkoholu (SN V KR 117/78, niepubl.; SN V KR

268/88, niepubl.), czy wreszcie nadużywanie środków psychotropowych (SN I KR 102/84, OSNPG 1984, nr 12, poz. 112).

Przypomnieć należy, iż sąd I instancji po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów jest zobligowany wyznaczyć oskarżonemu obrońcę z urzędu.

W ocenie sądu odwoławczego, sąd I instancji nieprawidłowo zastosował także przepis art. 377 § 3 kpk. Niewątpliwie obecność oskarżonych na rozprawie głównej jest obowiązkowa, co normuje art. 374 § 1 kpk. Przepis art. 377 kpk wskazuje na odstępstwa od tej zasady, ale w wyjątkowych ściśle określonych w ustawie okolicznościach. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2013 r. II KK 81/13 wskazał, iż celem art. 377 kpk jest przeciwdziałanie praktykom utrudniania postępowania, przy zachowaniu jednak podstawowych gwarancji prawa oskarżonego. Artykuł 377 kpk jest ważnym środkiem służącym zapobieganiu próbom oskarżonego przejęcia inicjatywy w postępowaniu i jego utrudnianiu, przez wykorzystywanie istniejących w procedurze karnej rygorów dotyczących obecności oskarżonego na rozprawie. Przyjęte rozwiązanie, z jednej strony, nie narusza prawa oskarżonego do obrony przez pozbawienie go możliwości udziału w rozprawie, bowiem dopuszcza możliwość prowadzenia rozprawy pod jego nieobecność tylko wtedy, gdy oskarżony sam z przysługującego mu prawa zrezygnował, czy to przez wyraźne wyrażenie takiej woli, czy też przez doprowadzenie się do stanu niezdolności do udziału w rozprawie, (publ. w Prok. i Pr. -wkl. 2013/11/8). W przedmiotowej sprawie sąd I instancji nie odebrał wyjaśnień od oskarżonego M. T. (1), ani zresztą od pozostałych oskarżonych, a co więcej M. T. (1) wyrażał wolę uczestnictwa w rozprawie, a jedynie wskazał, że jest chwilowo chory. Oskarżony M. T. (1) nie stawiał się na rozprawę, tym niemniej usprawiedliwił swoją nieobecność, a zatem nie zaszła żadna z przesłanek wymienionych w art. 377 § 3 kpk.

Zdaniem sądu odwoławczego, sąd meriti dopuścił się obrazy art. 439 § 1 pkt 11 kpk w stosunku do oskarżonego, albowiem rozpoznał sprawę podczas nieobecności oskarżonego.

Już zupełnie na marginesie podnieść należy, iż sąd w uzasadnieniu wielokrotnie opisuje oskarżonego M. T. (2) (np. str. 3, czy 4), która to osoba nie występowała w przedmiotowym postępowaniu. Co więcej sąd I instancji wskazuje, na pozycję M. T. (1) jako obwinionego (str. 11), co jest niezrozumiałe w kontekście stawianych mu zarzutów.

Reasumując, wskazane powyżej uchybienia w stosunku do wszystkich oskarżonych, jak też dostrzeżenie bezwzględnych przyczyn odwoławczych w stosunku do M.

T., skutkowało koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, sąd meriti winien odebrać wyjaśnienia od wszystkich oskarżonych, przesłuchać pokrzywdzonych, zwłaszcza w kwestii wartości przedmiotów, rozważyć dopuszczenie opinii biegłych, zwłaszcza w zakresie poczytalności oskarżonego M. T. (1) i wydać orzeczenie zgodne z procedurą przewidzianą w ustawach karnych. Sąd Rejonowy, przy uznaniu winy oskarżonych, musi prawidłowo zakwalifikować czyny, bacząc na zmiany w ustawach i kierując się treścią art. 4 § 1 kk

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, orzekł jak w sentencji orzeczenia.